

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαις καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἑτησία δρ. 8,—
Ἐξάμηνος 4,50
Τρίμηνος 2,50

Ἑξωτερικοῦ :

Ἑτησία φρ. 10,—
Ἐξάμηνος 5,50
Τρίμηνος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐρυκίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρεβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 10 Αὐγούστου 1913

Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 37

Ἐξήσκει τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πρώην φυλακισμένου... (Σελ. 294, στ. α')

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Περίληψις τῶν προηγουμένων.—Εἰς τὰ δύο πρῶτα μέρη τοῦ μυθιστορήματος τούτου, ἐξιστοροῦνται αἱ περιπέτειαι ἐνὸς μικροῦ Ἀγγλου, ὀνόματι Μπόμπη, τὸν ὁποῖον ὁ κύριός του, ὁ λόρδος Πέρου, εἶχε φέρῃ εἰς τὸ Παρίσι, ἐπὶ Λονδοβίκου ΙΣΤ', ἀλλὰ, μαριώδης χαρτοπαίκτης, τὸν ἔχασεν εἰς τὰ χαρτιά. Τὸν μικρὸν Ἀγγλον ἐκέρδιον τότε καὶ ἐκράτησεν εἰς τὸν οἶκόν του ὁ δούξ Λωζέν, ἐπειδὴ δὲ ὁ περιφνημὸς μάγος Καλιόστρου τῷ ἐπροφήτευσεν, ὅτι θὰ τῷ ἔφερεν εὐτυχίαν, ὁ νέος του κύριος τὸν εἶχε περὶ πολλοῦ. Πράγματι, ὁ Μπόμπης μίαν φορὰν τὸν ἔσωσεν ἀπὸ οἰκονομικὴν καταστροφὴν, νικήσας ὡς τζόκεϋ εἰς τὰς ἵπποδρομίας, μετὰ τὸ ἀλογὸν του Πέρτενερ, τὸ ὁποῖον κατώρθωσε νὰ φέρῃ ἐπίτηδες ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν. Ἀλλ' ὁ Λωζέν περιπίπτει μετ' ὀλίγον εἰς τὴν δυσμένειαν τοῦ Βασιλέως, φεύγων δὲ ἀπὸ τοῦ Παρίσι, ἐμπιστεύεται εἰς τὸν μικρὸν τὸν τζόκεϋ μίαν σπονδαίαν ἐπιστολήν, διὰ νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὸ Λονδίνον καὶ νὰ τὴν ἐγχειρίσῃ εἰς τὸν φίλον του καὶ ἐχθρὸν τοῦ Βασιλέως, δούκα Φίλιππον τῆς Ὁρλεάνης. Ἀλλὰ, πρὶν ἀναχωρῆσαι διὰ τὴν Ἀγγλίαν, ὁ μικρὸς Μπόμπης, ζητῶν εἰς τὸν «Μαῦρον Πύργον» τὸν πρώην κύριόν του λόρδον Πέρου, μαρτάνει τυχαίως τὸ μυθικὸν τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ πύργου, τοῦ κακοῦ κόμητος Μονσύ, ὁ ὁποῖος ἐκρατοῦσεν ἐκεῖ φυλακισμένον ἕνα γέροντα θεῖόν του, διὰ νὰ σφετερισθῇ τὴν περιουσίαν του. Ὁ Μονσύ αὐτὸς φυλακίζεται καὶ τὸν Μπόμπην εἰς τὰ ὑπόγεια τοῦ

πύργου, ἀλλ' ὁ Μπόμπης δραπετεύει. Τότε ὁ κόμης ἐνεργεῖ νὰ ἐκδοθῇ βασιλικὸν ἐντάλμα συλλήψεως ἐναντίον τοῦ ἀπεσταλμένου τοῦ δονκὸς Λωζέν, καὶ ὁ Μπόμπης συλλαμβάνεται οὕτω καὶ φυλακίζεται εἰς τὴν Βαστίλλην. Ἀλλ' εἶνε ἡ ἐποχὴ τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως. Μίαν ἡμέραν κυριεύεται ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἡ Βαστίλλη καὶ ἐλευθερώνονται ὅλοι οἱ φυλακισμένοι. Ἐλευθερώνεται λοιπὸν καὶ ὁ Μπόμπης—ἀπαφέρων μάλιστα ἀπὸ τὴν φυλακίαν του καὶ τὴν ἐπιστολήν τοῦ Λωζέν πρὸς τὸν δούκα τῆς Ὁρλεάνης, ἀδικτον, — νιοθετεῖται δέ, ὡς ξένος καὶ ἐρημος, ὑπὸ τοῦ δημαγωγοῦ Ζιροφλέ, ὁ ὁποῖος τὸν ὁδηγεῖ εἰς τὴν οἰκίαν του. Καὶ ἀπὸ ἐδῶ ἀρχίζει τὸ τρίτον μέρος τοῦ μυθιστορήματος, τὸ ὁποῖον, γνωρίζοντες μόνον τὰνωτέρω, εἰμποροῦν νὰ παρακολουθήσουν καὶ οἱ μὴ ἀναγνώσαντες τὰ προηγούμενα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ἡ ΤΑΒΕΡΝΑ ΤΟΥ "ΓΝΗΣΙΟΥ
ΒΟΥΡΓΟΥΝΔΙΚΟΥ"
Νέον ἐπάγγελμα

Εἰς τὴν γωνίαν τῶν ὀδῶν Ἀγίου Ἀντωνίου καὶ Ροκέττης, ἔλαμπεν ἡ ἐρυθρὰ πρόσοψις μιᾶς ταβέρνας, ὅπου, κατὰ τὴν ἐπιγραφὴν τῆς, δὲν ἐπωλεῖτο παρὰ γνήσιος οἶνος τῆς Βουργουνδίας.

Τὸ κατὰστημα ἦτο μικρόν. Ἀπετελείτο μόνον ἀπὸ μίαν μεγάλην αἰθουσαν με ὀροφὴν ὁλοεῖδη, ἀπλούστατα ἐπιπλωμένην με δρύϊνα τραπέζια, πάγκους καὶ ψάθινα σκαρπία. Μολοντούτο, ἦτο γνωστοτάτη εἰς τὴν συνοικίαν. Τὸ κρασί τῆς ἦτο πράγματι καλὸν καὶ ὁ εἰσιπωλῆς περιποιεῖται κατὰ τὸν.

Μὲ τὸ τραγοῦδι, τὸ μειδίαμα ἢ τὴν ἀστειότητα διαρκῶς εἰς τὰ χεῖλη, ὁ Ζιροφλέ (διότι ἰδική του ἦτο ἡ ταβέρνα), ἐπεριποιεῖτο τοὺς πελάτας του μετὰ τὸσον

ἐγκαρδίον, φιλικὸν τρόπον, ὥστε τοὺς ἔκαμνε νὰ τὸν ἀγαποῦν.

Εἶδαμεν τι μέρος ἐπαιξε κατὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Βαστίλλης ὁ δημοφιλὴς οἰσιπώλης καὶ γνωρίζομεν, ὅτι ὁ Μπόμπης, ἐλευθερωθεὶς ἀπὸ τὴν φυλακίαν, ὠδηγήθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐλευθερωτοῦ του.

Ἦδη ἐπὶ πολλὰς ἐβδομάδας ὁ μικρὸς τζόκεϋ ἐξενίετο ὑπὸ τοῦ Ζιροφλέ καὶ πρέπει νὰ ὁμολγήσωμεν ὅτι τὸ εὐτυχισμένον παιδί ἐπερνοῦσεν εἰς τὴν ταβέρναν λαμπρά.

Ὁ Ζιροφλέ ἐπεριποιεῖτο τοὺς πελάτας του (Σελ. 293, στ. γ')

Ἀπὸ μιᾶς ἡμέρας εἰς ἄλλην, ἡ καλὴ του τύχη τῷ ἐπικροῦνθαι νέον ἐπάγγελμα, ἕνα ἐπάγγελμα διόλου κοπιαστικόν, πολὺ ἐντιμὸν καὶ ἱκανὸν νάγαπηθῇ καὶ ἀπὸ τὸν πλέον... τεμπέλῃ.

Τὶ ἦτο αὐτὸ τὸ θαυμάσιον ἐπάγγελμα; θὰ μ' ἐρωτήσετε.

Ἀπλούστατα, φίλοι μου, ὁ Μπόμπης ἐξήσκει τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πρώην φυλακισμένου τῆς Βασιλίσσης!!

Τὰ καθήκοντά του ἦσαν νὰ κάθεται ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὴν αἴθουσαν, πλησίον τοῦ Ζιροφλέ ἢ τῆς συζύγου του, καὶ νὰ ἐπιδεικνύεται εἰς τοὺς ἀναριθμήτους πελάτας, εἰ ὅποιοι δὲν ἔπαυαν νὰ παραλαύνουν καὶ νὰ περιεργάζονται τὸ θῆμα τῆς βασιλικῆς τυραννίας...

Ὁ Ζιροφλέ, ὡς καλὸς ἔμπορος, ἐνόησεν ἀμέσως ὅλην τὴν ὥφελειαν ποῦ ἡμποροῦσε νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴν ζωντανὴν αὐτὴν ρεκλάμαν. Βεβαίως, ἐσυλλογιζέτο, ὁ λαὸς ἐκυρίευσεν τὴν Βασιλίσσιν διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν εὐτυχίαν τῶν Γάλλων... ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ κάμῃ καὶ αὐτὸς, ὁ Ζιροφλέ, τὴ δουλίτσα του.

Διέσπειρεν ἐπιτηδεύειν εἰς ὅλην τὴν πόλιν πᾶν εἶδον, ὅτι εἰς τὴν ταβέρναν τοῦ Γυνάσιου Βουργουνδικού, ὅδε Ροκέττης, ἡμποροῦσε νὰ ἰδῇ κανεὶς ἕνα φυλακισμένον, ἀναιρεθέντα ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ζιροφλέ, εἰς μίαν σκοτεινὴν εἰρκτὴν τοῦ φρουρίου, εἰς τὸ ὁποῖον τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἶχεν εἰσέλθῃ πρῶτος· καὶ εὐθὺς τὰ πλήθη τῶν περιέργων καὶ τῶν πατριωτῶν ἔτρεξαν εἰς τὴν ταβέρναν. Ὁ οἰνοπώλης καὶ ἡ σύζυγός του εἶχαν ἐκ τούτου θυμωσθεῖς εἰσπράξεις, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἦσαν ἀχάριστοι, ἐπεριποιούντο ὅσον ἡμποροῦσαν τὸ τὸσον πολυτίμον δι' αὐτοὺς παιδίον.

Τοῦ ἔδωσαν τὸ καλλίτερον δωμάτιον τῆς οἰκίας, τὸν παρεγέμιζαν μὲ ἄφθονα φαγητὰ καὶ τοῦ ἔκαμναν χίλια χάδια. Ὅσον διὰ τοὺς πελάτας, αἱ ἐκδηλώσεις τῆς συμπαθείας τῶν πρὸς τὸν «ταλαίπωρον δεσφωτὴν» ἔφθαναν μέχρι παραφροσύνης. Αἱ γυναῖκες τὸν ἐφιλοῦσαν, οἱ δὲ ἄνδρες ἐπέμεναν νὰ τσουγγρίζουν μαζὶ του τὸ ποτήρι καὶ νὰ κοῦσουν ἀπὸ τὸ στόμα του τὴν «φοβερὰν» του ἱστορίαν.

Εἰς τὴν ἄρχην, ὁ Μπόμπης ὑπέδεχτο μὲ γέλια καὶ ἐρωτήσεις τῶν θαυμαστῶν του καὶ ἀπεκρίνετο εὐκρινῶς, ὅτι δὲν ἤξευρε καλὰ-καλὰ διατῆν τὸν ἐφυλάκισαν καὶ ὅτι καθεὶς ἄλλο παρά τυραννισμένην ζωὴν εἶχε ζήσει εἰς τὴν Βα-

σιλίσσιν. Ὁ Ζιροφλέ, ἀκούων τὰς ἀπογοητευτικὰς αὐτὰς ἀπαντήσεις, ὑφίστατο ἀληθινὸν μαρτύριον. Καὶ μίαν ἡμέραν, λαθὼν ἰδιαιτέρως τὸν προστατευόμενον του, τῷ εἶπε:

— Μικρὲ μου φίλε, ἔχω νὰ σοῦ κάμω μίαν πρότασιν.

— Σὰς ἀκούω, μίστερ Ζιροφλέ, ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπης μὲ τὸ σύνθηρος φλέγμα του.

— Ἰδοὺ περὶ τίνος πρόκειται, ἐξηκολούθησεν ὁ οἰνοπώλης. Θὰ παρετήρησες βέβαια, ὅτι πολλοὶ Παρισινοὶ ἐρχονται ἐδῶ διὰ νὰ σὲ βλέπουν.

— Ὡ, ναί! ὑπέβαλεν ὁ μικρὸς τζόκευ· καὶ νὰ σοῦ πῶ μάλιστα τὴν ἀλήθειαν, ἄρρισαν νὰ μ' ἐνοχλοῦν ὅλοι αὐτοὶ εἰς ἄνθρωποι, ποῦ μὲ φιλοῦν, μοῦ σφίγγουν τὸ χεῖρ καὶ μὲ ἀναγκάζουν νὰ πίνω μαζὶ τῶν καὶ νὰ φωνάζω, δὲν ξέρω γιατί, «ζήτω τὸ ἔθνος!»

— Μὰ διὰ νὰ φανερώσουν τὴν χαρὰν τῶν, τὴν ἀγάπην καὶ τὸν θαυμασμὸν ποῦ ἔχουν γιὰ σένα, ἐξηγήσεν ὁ Ζιροφλέ. Ἀπεναντίας, ἔπρεπε νὰ σὲ κολακεύῃ πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον ποῦ σοῦ δείχνει ὁ γαλλικὸς λαός.

Ὁ μικρὸς τζόκευ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Μίστερ Ζιροφλέ, ἐξηκολούθησεν, ἐφανήκατε πολὺ καλὸς σὲ μένα καὶ σὰς εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν φιλοξενίαν σας. Σὰς λέγω ὅμως, ὅτι ἐγὼ τώρα θέλω νὰ φύγω.

— Νὰ φύγῃς; ἀνέκραξεν εἰς τόνον βλοσυρῆτος ὁ Ζιροφλέ. Θέλεις λοιπὸν νὰ μ' ἐγκαταλείψῃς;... ἐμὲ ποῦ σ' ἔσω-

σα;... ποῦ σὲ ἀπέσπασα ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῶν τυράννων;

Ὁ Μπόμπης ἄρχισε νὰ γελά.

— Πρῶτα-πρῶτα, ἀπεκρίθη, ξευρέτε ὅτι δὲν μὲ εἶχαν δεμένο. Ἦρουν εἰς ἕνα ὠραῖο δωμάτιον, μ' ἕνα ὠραῖο κρεβάτι, καὶ ἐπερνοῦσα θυμωσθεῖς μετὰ τὴν συντροφίαν τῆς οἰκογενείας Μπριού. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἔχει νὰ κάνει. Ἐγὼ τώρα θέλω νὰ φύγω ἀπὸ ἐδῶ, ἐπειδὴ ὠρκόσθηκα στὸν κύριό μου, τὸν δούκα Λωζέν, νὰ πάω εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ νὰ δώσω στὸν δούκα τῆς Ὁρλεάνης τὸ γράμμα ποῦ μοῦ ἐνεπιστεύθη. Πρέπει νὰ τὸ κάμω τὸ γρηγορώτερον. Ἀρκετὸ καιρὸ ἔχασα μ' αὐτὰ καὶ μ' αὐτὰ!

Ὁ Ζιροφλέ ἔβλεπε τὸ κεφάλι του, βυθισμένος εἰς σκέψεις ζοφεράς. Ἐπιτέλους ἀπεφάσισε νὰ ὁμιλήσῃ.

— Μὰ, καλὸ μου παιδί, εἶπε, δὲν φταῖς ἐσύ ἂν δὲν κατῴρωσες νὰ ἐκπληρώσῃς τὴν ὑπόχρεσί σου! Σ' ἐφυλάκισαν,

καὶ ἂν δὲν ἦμουν ἐγώ, ἂν δὲν ἦταν ὁ λαὸς νὰ σ' ἐλευθέρωσιν, ποῖος ξέρει πόσον καιρὸ ἀκόμη θὰ ἔμενες στὴ φυλακή! Γι' αὐτὸ δὲν μπόρεσες νὰ πᾶς εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

— Σωστά, ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπης· τώρα ὅμως ποῦ εἶμαι ἐλεύθερος, θέλω νὰ πάω.

Ὁ Ζιροφλέ εἶχε σηκωθῇ καί, περιπατῶν μὲ μεγάλα βήματα εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐμουρμούριζε:

— Χυ! καὶ νὰ τῷ ξερᾷ!.. Ποτὲ βέβαια δὲν θὰ σοῦ ἔδιναν τὸ καταραμένο ἐκείνο γράμμα, μὲ τὴν γαλιζία σφραγίδα, ἀπὸ τ' ἀρχεῖα τῆς Βασιλίσσης!.. Τί ἀνοησία ποῦ ἔκαμα! Καὶ τί κακοτυχία!..

Ἀκούς ἐκεῖ, μέσα σὲ τόσες χιλιάδες χαρτιά ποῦ ἐγέμιζαν τὴν αὐλή, νὰ βρεθῇ ἐκείνο τὸ γράμμα ἀπάνω-ἀπάνω καὶ νὰ τὸ ἰδῇς ἀμέσως!.. Τελος πάντων, ἄς εἶνε! Θέλεις τώρα νὰ πᾶς τὸ γράμμα στὸν δούκα τῆς Ὁρλεάνης; πῆγαίνε το. Ξέρεις ὅμως ποῦ βρίσκεται ὁ πολίτης αὐτός;

— Εἰς τὸ Λονδίνον, ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπης. Ἡ διεύθυνσίς του εἶνε γραμμένη ἐπὶ τὸ φάκελλο.

— Ναί, μὰ εἶνε ἐξ ἡμῶν, διάβολε, ἀπὸ τότε ποῦ φυλακίσθηκες εἰς τὴν Βασιλίσσιν! ὑπέλαβεν ὁ Ζιροφλέ. Σ' αὐτὸ τὸ διαστήμα, ποῖος ξεῦρε πόσα ταξίδια ἔκανε ὁ κύριος δούξ. Ξέρεις, ὅπως εἶνε τώρα τὰ πράγματα, οἱ εὐγενεῖς δὲν στέκονται πολὺν καιρὸ στὸ ἴδιο μέρος...

— Ἀδιάφορο, ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς τζόκευ· ὅπου κι' ἂν εἶνε, θὰ τὸν εὕρω.

— Καλὲ τί μὰς λές! ἀνέκραξεν ὁ Ζιροφλέ. Εἶδες ἐκεῖ τὸ πεισματάρικο;... Θὰ τὸν εὕρω, σοῦ λέει... Μὰ ἔχεις λεπτὰ, γιὰ νὰ ζήσῃς, ἅμα φύγῃς ἀπὸ ἐδῶ; ἔχεις λεπτὰ, γιὰ νὰ πᾶς νὰ εὕρῃς τὸν δούκα σου;

Ἀκούσας τὴν λέξιν λεπτὰ, ὁ Μπόμπης ἐνεθυμήθη τὴν φοβερὰν θέσιν, εἰς τὴν ὁποῖαν εὐρέθη εἰς τὴν Βουλώνην, κατὰ τὸ πρῶτόν του ταξίδι. Τί ὑπέφερε τότε! Ἄν δὲν ἦταν ὁ καλὸς ἐκεῖνος κύριος Παρμαντιέ, μὲ τὰ γεωμῆλά του, θὰ πέθνησκε τῆς πείνας...

Εἰς τὴν ἀνάμνησιν αὐτὴν, ἡ γενναία του ἀπόφασις ἐκλονίσθη, ὁ δὲ πονηρὸς Ζιροφλέ, παρατηρήσας τοῦτο, ἔσπευσε νὰ προσέσῃ:

— Ναί, μικρὲ μου φίλε! Οἱ ἄνθρωποι δὲν ταξιδεύουν χωρὶς λεπτὰ. Καί, πρὶν ἀποφασίσῃς νὰ φύγῃς, πρέπει νὰ ἰδοῦμε πῶς μπόρεῖς νὰ παραγεμίσῃς λιγάκι τὸ πουγγί σου. Γι' αὐτὸ θὰ σοῦ κάμω μὴ πρότασι, ποῦ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ σοῦ ἀρέσῃ.

— Νὰ ἰδοῦμε! εἶπεν ὁ Μπόμπης.

Χρυσὴ δουλειά!

— Κάθησε λοιπὸν νὰ τὰ ποῦμε, ὑπέλαβεν ὁ οἰνοπώλης, σὰν καλοὶ ἔμποροι καὶ σὰν καλοὶ φίλοι. Ἐγὼ σὲ χρειάζο-

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΥΠΟΔΟΧΗΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΒΑΙΩΣ, θὰ ἦτο κάπως δύσκολον νὰ σὰς περιγράψω τὴν ὑποδοχὴν ποῦ ἔγεινεν εἰς τὸν Βασιλέα μας, ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς τὰς Ἀθήνας, τὴν περασμένην Δευτέραν, ἀπὸ τὸν πόλεμον Νικητῆς. Καὶ πρῶτα-πρῶτα, διότι δὲν τὰ εἶδα ὅλα. Ἐπρεπε νὰ ἦμουν εἰς τὸ Φάληρον, ὅταν εἰσέπλευσεν ὁ στόλος καὶ ἀπεβίβασθη ὁ Βασιλεὺς εἰς τὴν ἐξέδραν.

Ἐπειτα εἰς τὴν Πλατείαν τοῦ Ὁδείου, ὅταν τὸν ὑπέδεχον τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον καὶ οἱ Συντεχνίαι. Ἐπειτα εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου, ὅταν ἡ τέθριππος τοῦ Βασιλέως, — τί συγκινητικὴ στιγμή! — ἐπέραιεν ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν ἐξέδραν τῶν Τραυματιῶν. Ἐπειτα εἰς τὴν Μητρόπολιν, ὅπου ἔγεινεν ἡ δοξολογία, καὶ τέλος εἰς τὰ Ἀνάκτορα...

Ἀλλὰ πῶς ἡμποροῦσα νὰ εὐρεθῶ εἰς τόσα συγχρόνως μέρη; Ἐστάθηκα λοιπὸν εἰς ἕνα μπαλκόνι τῆς Ὁμονοίας καὶ ἀπὸ ἐκεῖ εἶδα τὴν ὑποδοχὴν. Εἶδα δηλαδὴ ἕνα κομμάτι τῆς πλατείας, τὸ ὁποῖον ἦτο παντοῦ περικυλισμένον ἀπὸ ἕνα ποικίλον, συμπάγες καὶ μέγα πλήθος ἀνθρώπων. Ἄλλοι ἐστέκοντο εἰς τὰ πεζοδρόμια καὶ ἄλλοι ἦσαν ἀνεβασμένοι εἰς καρέκλες, εἰς τραπέζια, εἰς ὧμους, εἰς στύλους, εἰς δένδρα καὶ εἰς ὑπόστεγα. (Ἀφίνω δὲ τὰ παράθυρα, τὰ μπαλκόνια, τῆς ταρατῆς καὶ... τὰ κερχιδία.) Τὸ πλήθος αὐτὸ περιερίετο ἀπὸ τὴν στρατιωτικὴν παράταξιν, ἡ ὁποία ἄφρινεν εἰς τὸ μέσον ἐλεύθερον τὸν δρόμον. Καὶ ὀλίγην ὥραν ἀφοῦ ἔπεσαν τὰ κανόνια, ἀπὸ τὸν δρόμον αὐτὸν ἐπέραιεν ὁ εὐτυχὴς Βασιλεὺς μὲ τὴν συνοδείαν του, ἐνῶ ὁ λαὸς ἐζητωκραύγαζε καὶ ἡ μουσικὴ ἔπαιζε τὸν ἐθνικὸν ὕμνον. Ἦτο κατὰ ὥραν, τὸ ἐμολογῶ. Ἀλλ' ὅχι καὶ ὅπως τὸ ἐφανταζόμην, ὅπως τὸ ἐπερίμενα. Ἡ ὑποδοχὴ αὐτὴ μοῦ ἐφάνη πολὺ τυπικὴ. Καὶ θὰ εἶχα μέχρι τέλους μίαν ἀπογοήτευσιν, ἂν δὲν ἐβλεπα ἀργότερα καὶ κατὰ ἄλλο.

Εὐρέτε λοιπὸν πότε ἔγεινεν ἡ ἀληθινὴ ὑποδοχὴ· ἡ ἀληθινὴ ἀποθέωσις τοῦ Νικητοῦ Βασιλέως εἰς τὰς Ἀθήνας; Ὅταν διελύθη ἡ παράταξις καὶ ἡ πομπή, καὶ ὁ Κωνσταντῖνος, μετὰ τὴν δοξολογίαν, περὶ τὸ δειλινόν, ἐξεκίνησεν ἀπὸ τὸ παλάτι τοῦ διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Τατοῖ. Ἦτο μὲ τὴν Βασιλίσσαν εἰς ἓν αὐτοκίνητον, χωρὶς καμμίαν συνοδείαν. Κ' ἐπέραιεν ἔτσι ἀπὸ τὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου, ὅπου ἔτυχε νὰ τὸν ἰδῶ. Ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω αὐτὸ τὸ θέαμα! Τὸ αὐτοκίνητον ἔτρεχεν, ἀλλὰ μαζὶ του ἔτρεχε καὶ ὁ λαός. Πολλοὶ καὶ στρατιῶται τὸ εἶχαν περικυκλώσῃ ἀπὸ παντοῦ, ἀλαλάζοντες, ζητωκραυγάζοντες, προσπαθοῦντες νὰ ναραριχθῶν, νὰ τὸ σύρουν εἰ δυνατόν μὲ τὰ χεῖρα τῶν. Ἐξωμοῦσαν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη σὰν τρελλοὶ, καὶ ἡ αὐτοσχέδιος συνοδεία ἐμεγάλωνεν ὁλονέν. Καὶ ὁ Βασιλεὺς νὰ στρέφεται δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, νὰ χαιρετᾷ, νὰ εὐχαριστῇ, νὰ γελά σὰν παιδί ἀπὸ τὴν χαρὰν του, εὐτυχῆς, μακάριος διὰ τὴν ἐκδήλωσιν ἐκείνην τῆς λαϊκῆς λατρείας. Αὐτὴ μάλιστα! Ἦτο ἡ ἐνθουσιώδης ὑποδοχὴ ποῦ ἐξανταζόμην καὶ ἐπερίμενα. Ἦτο ἡ ἀποθέωσις ποῦ ἤξισεν εἰς τὸν Νικητὴν Βασιλέα. Καὶ ἡ ἄλλη ἡτὸ ὠροῖα, ἀλλ' ὡς τυπικὴ καὶ ἐπίσημος, ἐκρατοῦσε τὸν λαὸν ἀπλοῦν θεατὴν, ἀκίνητον ἐν τῷ μέσῳ διπλοῦ στοίχου στρατιωτῶν.

Καὶ εἶδα ἔτσι τὸ βασιλικὸν αὐτοκίνητον νὰ περνᾷ ὡς φωτεινὸν μετέωρον, ἀπὸ μίαν πολὺ καλὴν θέσιν. Ἐκείνην τὴν ὥραν ἔτυχε νὰ εὐρίσκωμαι εἰς τὰ προπύλαια τοῦ Ἀρσακείου, συνομιλῶν μὲ τὴν ἐξοχὸν διευθύντριαν, τὴν κυρίαν Ἀλεξανδρίδου, ἐνῶ αἱ μικραὶ μου θυγατέρες ἐπῆγαν μίαν στιγμὴν νὰ φιλήσουν τὰς ἀγαπητάς των συμμαθητρίδας, ποῦ εἶχαν νὰ τὰς ἰδοῦν τόσον καιρόν. Ἐξάφνα ὁ δρόμος ἀντήχησεν ἀπὸ ζητωκραυγᾶς, ἐθαύαζαν ἄνθρωποι τρέχοντες, καὶ ἠκούσθη μὴ φωνή:

— Ὁ Βασιλεὺς! ὁ Βασιλεὺς!
— Κορίτσι! ἐφώναξεν ἀμέσως ἡ διευθύντρια. Προσέξτε!

Αἱ Ἀρσακίδες, αἱ ὀλίγαι Ἐσωτερικαὶ ποῦ μένουν εἰς τὸ Ἀρσάκειον καὶ τὸ καλοκαίρι, ὑπὸ τὴν μητρικὴν ἐπίβλεψιν τῆς Κας Ἀλεξανδρίδου, — τί εὐτυχεῖς! — παρετάχθησαν ἀμέσως εἰς τὰ προπύλαια, μὲ τὰς διδασκαλίσας. Καὶ ὅταν ἐπέραιεν ἀπ' ἐμπρὸς τῶν τῶν βασιλικῶν αὐτοκινήτων, ἐζητωκραύγασαν τὸσον δυνατὰ, μὲ τὸσον ἐνθουσιασμόν, μὲ τὸσον συγκίνησιν, ὥστε ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Βασιλίσσα ἐστράφησαν πρὸς τὰς δροσεράς καὶ παλλομένας ἐκείνας φωνάς, αἱ ὁποῖαι κατῆλθον μίαν στιγμὴν ὅλου τοῦ ἀλαλαγμοῦ, καὶ ἐχαιρέτησαν ἰδιαιτέρως. Τί ὠραία σκηνή!

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΔΥΟ ΕΥΓΕΝΕΙΣ ΚΑΡΔΙΑΙ

Ἡ κωμόπολις εἶχε πανηγυριν. Οἱ κάτοικοι ἔβαλαν τὰ δυνατά των διὰ νὰ στολίσουν τοὺς δρόμους. Ἀπ' ὅλα τὰ παράθυρα ἐκρέμαντο γυρλάντες χάρτινες, αἱ ὁποῖαι συνεπλέκοντο μὲ τοὺς κισσοὺς τῶν τοίχων, ἔπειτα διέσχίζαν τὸν δρόμον κατὰ πλάτος κ' ἐπήγαιναν νάναρτηθοῦν εἰς τὰν-τικρινὰ παράθυρα. Φανερὰ καὶ πολὺ χρωμα ἐστόλιζαν τὰ δώματα, τὰς προσόψεις τῶν καταστημάτων καὶ τὰ δένδρα τῶν κήπων. Ὅλος ὁ κόσμος ἦτο εἰς τὸ πόδι. Εἰς τὴν πλατεῖαν, χωροφύλακες ἐν μεγάλῃ στολῇ ἦσαν παρατεταγμένοι πρὸ τοῦ Δημαρχείου, διὰ νὰ συνοδεύσουν τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ τόπου, ποῦ θὰ ἐγκαίνιαζαν τὴν ἐορτήν.

Εἰς ὅλα τὰ σπῖτια, αἱ νοικοκυραὶ ἐπαιδεύοντο εἰς τὴν κοζίναν, διὰ νὰ ἐτοιμάσουν ἕνα γεῦμα ἀντάξιον τῆς μεγάλης ἡμέρας. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ νεολαία ἐπεμελεῖτο τὴν τουαλέτταν τῆς καὶ τὰ μὲν ἀγόρια ἐφοροῦσαν καινούργιες γραβάτες μὲ τὰ κτυπητότερα χρώματα, τὰ δὲ κορίτσια ἐκούρδιζαν τὰ καλλίτερα τῶν φουστάνια. Καθισμένοι εἰς τὰ σκαλοπάτια τῆς παλαιᾶς ἐκκλησίας, ἕνα παιδί δώδεκα χρονῶν ἐκτύταζεν αὐτὰς τὰς προετοιμασίας, μὲ ὕφος περίλυπον καὶ ἀνηλπισμένον. Κάπου-κάπου ἕνα δάκρυ παρουσιάζετο εἰς τὸ ἄκρον τῶν βλεφάρων του καὶ τὸ παιδί ἀναστενάξε ψιθυρίζον:

— Τόση χαρὰ ἀπὸ 'δῶ καὶ τόση λύπη ἀπὸ ἐκεῖ!.. Παντοῦ ψήγουν πῆγες καὶ γάλους. Στὸ σπῖτι μας δὲν ὑπάρχει οὔτε ψωμί!

Ἐξάφνα, ἐνῶ τὸ παιδί ἦτο βυθισμένον εἰς τὰς ἀλγεινὰς αὐτὰς σκέψεις, παρατεταμένη τυμπανοκρουσία ἀντήχησεν εἰς ταῦτά του καὶ εἶδεν ἐμφανίζομένην τὴν ἐρυθρὴν μορφήν τοῦ κυρ Ἀντώνη, τοῦ δημαρχικοῦ κλητῆρος. Ὁ καλὸς ἄνθρωπος ἀπλώσεν ἐμπρὸς του ἕνα μεγάλον φύλλον χάρτου λευκοῦ, ἐφόρεσε τὰ ματογυῶλιά του καὶ μὲ τὴν βραχνήν του φωνήν, ὅσον δυνατώτερα ἤμπορούσεν, ἐδιάβασε τὴν ἐπομένην προκήρυξιν:

«Ὁ κύριος Δήμαρχος ποιεῖται γνωστὸν εἰς ὅλους τοὺς δημότας ὅτι, συμφωνοῦντος καὶ τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, θὰ διοργανώσῃ ἀγῶνα δρόμου, ὁ ὁποῖος θὰ διασκεδάσῃ τὴν νεολαίαν καὶ θὰ προσδώσῃ περισσοτέραν λάμψιν εἰς τὴν πανηγυριν. Μόνον παιδιὰ δεκατριῶν ἕως δεκαπέντε ἐτῶν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν ἀθλητικὴν αὐτὴν παιδιάν, εἰς δὲ τὸν νικητὴν θὰ δο-

θοῦν ὡς ἐπαθλὸν εἰκοσιπέντε δραχμαί. Οἱ διαγωνισθησόμενοι παρακαλοῦνται νὰ προσέλθουν πρὸ μεσημβρίας εἰς τὸ Δημαρχεῖον, διὰ νὰ ἐγγραφοῦν».

Νέα ἡχηρὰ τυμπανοκρουσία ἐπεσφάγισε τὴν ἀνάγνωνσιν τῆς προκηρύξεως, ἐνῶ ἀπὸ παντοῦ ἀντηχοῦσαν χειροκροτήματα καὶ ζητωκραυγαὶ ὑπὲρ τοῦ κ. Δημάρχου.

Χωρὶς νὰ θέλῃ, ὁ μικρὸς λυπημένος ἐπρόσεξεν εἰς τὴν προκήρυξιν τοῦ κυρ Ἀντώνη.

— Εἰκοσιπέντε φράγκα θὰ πάρῃ ὁ νικητὴς! εἶπεν ἀπὸ μέσα του· μὰ εἶνε ὀλόκληρη περιουσία. Ἀχ κι' ἂν μπορούσα!..

Καὶ ἔτρεξεν εὐθὺς εἰς τὸ Δημαρχεῖον, ὅπου εἰσώρμησεν ὡς ἄνεμος.

— Ἐ! Ἐ! ποῦ τρέχεις ἔτσι, μικρέ; τὸν ἠρώτησεν ἕνας ὑπάλληλος.

«Ὁ κ. Δήμαρχος ἔδωσε τὸ σύνθημα...»

Σαστισμένος, μὲ τὸ καπέλλο στὸ χέρι, ὁ μικρὸς ἀπεκρίθη:

— Μά... θέλω νὰ ἐγγραφῶ γιὰ τὸν...

— Γιὰ τὸν ἀγῶνα τοῦ δρόμου; Μάλιστα, μάλιστα. Πῶς λέγεσαι, παιδί μου;

— Ἰωάννης Φέρρης, κύριε.

— Πόσων ἐτῶν εἶσαι;

— Ὁ μικρὸς ἐδίστασεν ὀλίγον καὶ ἔπειτα ἀπεκρίθη, χαμηλώνων τὴν φωνήν:

— Δώδεκα ἐτῶν καὶ ἑνδεκα μηνῶν.

— Δώδεκα ἐτῶν; ὑπέλαβεν ὁ ὑπάλληλος, ἀφίνων τὴν πένναν του. Τότε δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ συναγωνισθῇς.

— Ἀχ, κύριε! ἀνέκραξεν ὁ Γιάννης μὲ θορυώτῃ φωνήν· ὅκτω μέρους μου λείπουν ἀκόμη γιὰ νὰ κλείσω τὰ δεκατρία· σὰς παρακαλῶ πολὺ, μὴ μὲ ἀποκλείσετε. Πρέπει νὰ κερδίσω αὐτὸ τὸ βραβεῖο...

Καὶ μὲ ἀκόμη χαμηλοτέραν φωνήν, προσέθεσε:

— Στὸ σπῖτι μας δὲν ἔχομε ψωμί...

— Μά, παιδί μου, ὑπέλαβεν ὁ ὑπάλληλος, ἐσὺ δὲν ἔχεις οὔτε ἀνάστημα, γιὰ νὰ συναγωνισθῇς μὲ τὰλλα παιδιὰ. Θὰ σὲ νικήσουν. Γι' αὐτὸ μπορεῖ νὰ εἶσαι βέβαιος ἐκ τῶν προτέρων.

— Σὰς παρακαλῶ πολὺ, δεχθῆτε τὴν αἰτίησί μου! Ἐχομε τόση φτώχεια στὸ σπῖτι... Μὴ μοῦ ἀφαιρῆτε τὴ μικρὴ αὐτὴ ἐλπίδα ποῦ ἔχω, νὰ βοηθῶ τὴ μητέρα μου.

Κινηθεὶς εἰς οἶκτον ἀπὸ τὴν ὁρη-

νῶδη φωνήν καὶ τὴν ὠχρότητα τοῦ μικροῦ Γιάννη, ὁ ὑπάλληλος συγκρατεῖται ἐπιτέλους νὰ κάμῃ μίαν μικρὰν παρατυπίαν καὶ νὰ τὸν ἐγγράψῃ εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἀθλητῶν.

Μὲ μίαν ἀκτιῖνα ἐλπίδος εἰς τὴν ψυχὴν, τὸ παιδί ἐπέστρεψε σχεδὸν χαρούμενον εἰς τὸ μελαγχολικόν του σπῖτι. Ἐκτυποῦσε μεσημέρι καὶ ἡ μητέρα του, μὲ δακρυσμένα μάτια, ἐμοῖραζεν εἰς τὰ μέλη τῆς πτωχῆς οἰκογενείας τὸ ὀλίγον ψωμί καὶ τὸ ὀλίγον τυρί, ποῦ εἶχεν ὡς μόνον προμήθειαν...

— Μητέρα, μὴ μοῦ δώσης ἐμένα! ἐφώναζεν ὁ Γιάννης· ἐφαγα καί τι στὸ σπῖτι ἐνός φίλου μου καὶ δὲν πεινῶ καθόλου.

Ἡ δυστυχισμένη μητέρα ἐκτύταζεν εἰς τὰ μάτια τὸν υἱὸν τῆς, διὰ νὰ ἰδῇ μήπως ἐψεύδετο ἀπὸ μεγάλῃν καλωσύνην...

Τῆς ἐφάνη ὅμως τόσον φαιδρὸς καὶ τόσον ἡσυχος, ὥστε τὸν ἐπίστευσε. Καὶ οὕτω ὁ Γιάννης, ἂν καὶ νηστικός, παρεκάθησεν εἰς τὸ λιτὸν γεῦμα τῆς οἰκογενείας, χωρὶς νὰ λάβῃ μέρος διόλου.

— Ἄν νικήσω, τρώγω τὸ βράδυ! ἐσυλλογίζετο μόνος του.

Τέλος, ὅταν τὸ ὠρολόγι τῆς ἐκκλησίας ἐκτύπησε μίαν, ἐξεκίνησε διὰ τὴν πλατεῖαν τῆς πανηγύρεως, ὅπου θὰ ἐγίνετο καὶ ὁ ἀγὼν τοῦ δρόμου. Εὗρεν ἐκεῖ καμνιὰ δεκατρία παιδιὰ μαζεμένα, μὲ κοντὰ πανταλόνια καὶ μὲ φανελλες. Ὁ Γιάννης ἐπῆγε κ' ἐστάθη κοντὰ των.

Μόλις τὸν εἶδεν ὁ Κώστας Λέφκας, ὁ ἐπιφοδωτέρως ἀπὸ τοὺς συναγωνιστάς, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ:

— Τί; ὅλ' τρέξῃ μαζί μας καὶ ὁ Γιάννης Φέρρης; Ὁχι, δυστυχία του!.. Μὰ σὺ, παιδί μου, εἶσαι λιγνὸς σὰν βελόνα, καὶ δὲν ἔχεις πνοή οὔτε ὅση ἔχει ἕνα πουλάκι.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὁ κύριος Δήμαρχος, μὲ τὸ μανδῆλί του ἔδωσε τὸ σύνθημα τῆς ἐκκινήσεως.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

(Regine Veran) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Ἡ Ἐλευθερία, Βασίλισσα χρόνια ἐνιτειμένη, Γλυκεῖα καὶ μεγαλόπρεπη Στις χώρες τῆς γυνάει. Κι' ὠραῖοι λεδέντες ψάλλοντες Δαφνοστεφανωμένοι, Στρώνουν πορφύρα ἀτίμητη Στὸν δρόμο ποῦ περνάει.

Κρητιμοπούλα

ΒΑΤΡΑΧΟΠΟΝΤΙΚΟΠΟΛΕΜΟΣ

(Μετάφρασις τῆς ὁμηρικῆς «Βατραχομομαχίας»)

Ὁ Μοῦσες Ἑλικώνειες, βοηθατέ με νὰ ὑμνήσω Κάποιους ἀγνώστους ἥρωας· Στὸν κόσμον νὰ ἱστορήσω Τὸν πόλεμον ποῦ κάνανε ποντικά καὶ βατράχοι, Στὴν ἱστορίαν σὰν κι' αὐτὴ δὲ θαύρωμε ὅμοια μάχη. Νὰ ἰδῇ ὁ καθένας ἄνθρωπος σὲ τούτῃ ἐδῶ τῇ σφαῖρα Πῶς τοὺς βατράχους νίκησαν οἱ ποντικοὶ μιά μέρα, Σὰν παλληκάρια τῆς... φακῆς ποῦ λέει ἡ παροιμία. Ἔτσι λοιπὸν ἀρχίνησεν αὐτὴ ἡ φιλονικία.

Ἐνα ποντίκι ἔξφυγε κάποια βραδυὰ ἀπ' τὸ γάτο Καὶ σὲ μιά λίμνην ἔτρεξε νερὸ νὰ πιῇ δροσάτο. Καὶ κεῖ ποῦ δροσιζότανε μὲ τὸ νερὸ τὸ χιόνι, Τὸ βλέπει κάποιος φωνακλᾶς βατράχος, καὶ σιμῶναι Καὶ μὲ φωνὴ φιλόδενη τοῦ λέει: «Ποῖος εἶσαι, ἔνε; Πούθε ἦρθες στήν ἀκρογιαλιά; γιὰ πὲς' μου πῶς σὲ λένε; Μὰ τὴν ἀλήθεια νὰ μοῦ πῇς, ψεύτῃ νὰ μὴ σὲ νοιώσω Κι' ἂν ἄξιός φίλος μοῦ φανῇς, στὸ σπῖτι μου θὰ πᾶμε Κι' ὅμορφα δῶρα καὶ πολλὰ σὰ φίλος θὰ σοῦ δώσω Καὶ στὸ τραπέζι μου μαζί θὰ κάσουμε νὰ φάμε. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Φουσκομάγουλας ὁ βασιλεὺς δῶ-πέρα Κ' οἱ βάτραχοι ὅλοι μὲ τιμοῦν στὴ λίμνη κάθε μέρα. Τοῦ μακαρίτη τοῦ Λασπῆ μονάκριβό καμάρι Καὶ τῆς Νεροδασίλισσας τῆς ἑακουστῆς βλαστήρι. Σὲ βλέπω ὅμως καὶ σέβανε νὰ εἶσ' ἕνας ἀντρείωμένος, Φαίνεται θάσαι βασιλεὺς στὸν πόλεμον θρεμμένος. Ἀλλὰ γιὰ λέγε γλήγορα... γιὰ πὲς' μου τὴ γενιά σου.» Κι' ὁ Ψιχαρπάχτης τάπαντ' «Μά, φίλε μου, στοχάσου! Γιὰ τὴν γενιά μου ρώτησες; ὅλοι τὴν ἔχουν... ὅλοι Κάθε Θεός, κάθε ἄνθρωπος, κάθε χωριὸ καὶ πόλη, Ὁ Ψιχαρπάχτης εἶμαι ἐγὼ τῶν ποντικῶν καμάρι, Ἐγὼ πατέρα βασιλῆα καὶ πρώτης παλληκάρι, Τὸν Ψυμοχάφτη τὸν κλεινόν, γνωστὸν 'ς ὅλη τὴ σφαῖρα Καὶ τοῦ Φαγὰ τοῦ βασιλῆα τὴν κόρη ἔχω μητέρα,

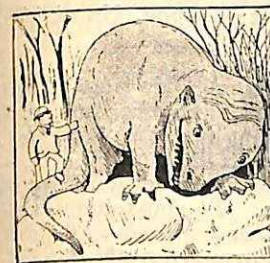
Τὴ Μυλογλεῖφα τὴ γνωστή, τὴν πρώτην πριγκιπέσσα, Ποῦ μιά βραδυὰ μὲ γέννησε σὲ μιά καλύβα μέσα Καὶ χίλια-δυὸ μοῦ μάθαινε ξεκούραστα παιχνίδια Καὶ μ' ὅμορφα μάνετρεφε σταφύλια καὶ καρύδια. Ἀλλὰ χωρὶς νὰ μοιάζουμε πῶς φίλοι θὰ γινόμαστε, Ἀφοῦ σέτε ζῆτε στὰ νερά καὶ μεῖς στὰ σπῖτια ζοῦμε; Ἐξ ἄλλου ἐγὼ συνείθισα καὶ νὰ καλοπερνᾶω Κι' ἐπὶ δὲν τρῶνε οἱ ἄνθρωποι ποτὲ μου δὲ θὰ φάω. Γιατί ποτὲ δὲ μοῦλειψε ψωμί ξεροψημένον, Οὔτε ἀπὸ γάλα νόστιμο τυρὶ φρεσκοπηγμένον, Οὔτε κ' ἡ πῆττα μοῦλειψε, κ' ἡ χαδισοσαλάτα, Οὔτε φρεσκοτηγάνιστα σηκῶτα μυρουδάτα, Οὔτε τάφρατο γλύκισμα, βρασμένον μὲ τὸ μέλι, Ποῦ ὅχι μονάχα οἱ ἄνθρωποι, μὰ κι' ὁ Θεός τὸ θέλει. Κι' ἀπ' ἐπὶ φτεῖναι ὁ μάγερας μέσα στὸ μαγερεῖο του Περισσότερο θὰ φάω γὰρ παρά τάφεντά του. Ποτὲ μου δὲ φοδῆθηκα στὸν πόλεμον τοὺς κρότους, Ἀλλ' ἴσα πάντων στοὺς ἐχθρούς ὀριάω μέσα στοὺς πρώτους, Δὲ μὲ φοδίζουν οἱ ἄνθρωποι γιατί εἶν' τάχα μεγάλοι — Ἐγὼ καρδιά ἀτρόμαχτη ποῦ δὲν τῆχουν ἄλλοι — Κι' ὅταν τὴ νύχτα κοιμηθοῦν, ἐγὼ πηδάω ἀπάνω Στὸ μαλακὸ κρεβάτι τοὺς σιγά, καὶ τοὺς δαγκάνω Τὲς φτέρνες καὶ τὰ δάχτυλα, χωρὶς οὔτε χαμπάρι Καθόλου νὰ μὲ πάρουνε, γιατί τὸν ἔχουν πάρει... Δυὸ μοναχὰ φοβάμαι 'δῶ στὴ γῆ: τὸ Κι' ὁ Κι' ν' ἐξί, Κι' αὐτὴ τὴ γάτα ποῦ ποτὲ τὸ νύχι τῆς δὲν παίξει, Τὴ φάει καὶ τὴν ἀχόρταστη, ποῦ μᾶς θανάτωσε ὅλους. Ἀλλὰ τὴ γάτα πῶς πολὺ φοβάμαι, τὴ μεγάλη, Ποῦ ἀκόμα κι' ἀπ' τὴν τρύπα μου, εἶνε ἀξία νὰ μὲ βγάλῃ. Δὲν τρώγω λάχανα ποτὲ, κι' οὔτε κολοκυθάκια, Δὲ βόσκω μὲς' στὰ σέλινα κι' οὔτε στὰ ραπανάνκια, Οὔτε στὰ πράσα τὰ χλωρὰ ποτὲ σας θὰ μὲ ἰδῇτε. Δικὰ σας εἶνε αὐτὰ φαγιά ποῦ μὲς' στὴ λίμνη ζῆτε.»

(Ἐπεται συνέχεια)

Ι. Χ. ΧΕΛΜΗΣ

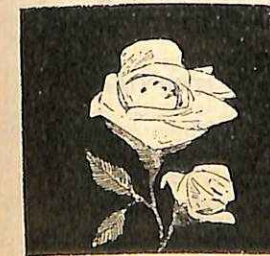
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Τρομερὸν ζῶον

Εἰς τὸ Ἀμ-βουργόν, εἰς τὸ πάρκον τοῦ κ. Ἀγκενπλετ, ὑπάρχει μίξ περιεργὸς συλλογὴ προκατακλυσμάτων ζῶων, ἱπὸ πέτραν, εἰς φυσικὸν μέγεθος. Τὸ ἀπέναντι εἰκονιζόμενον εἶνε ὁ «τυραννόσαυρος», τρομερὸν ζῶον, ἐμπρὸς εἰς τὸ ὅποιον βλέπετε πόσον μικρὸς φαίνεται ὁ ἄνθρωπος!

Ἀνθρωπόμορφον ρόδον

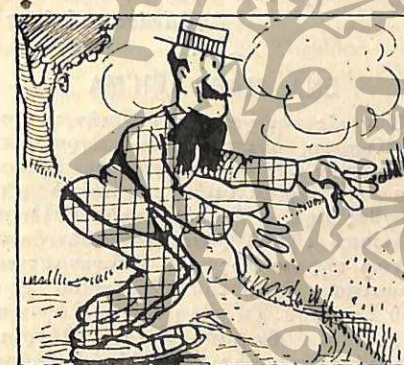

Ὡς τώρα εἶδαμεν πολλὰς ἀνθρωπομόρφους εἰκας. Ἰδοὺ τώρα καὶ ἄνθη. Τὸ ρόδον αὐτό, τοῦ ὁποίου τὸ κέντρον σχηματίζει καθαρῶτα μίαν ἀνθρωπίνην μορφήν, εἶνε ἀπὸ

τὸν κήπον τοῦ κ. Ράμσεϋ, εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Μάντσεστερ.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α') Μαγικὴ εἰκὼν

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔχασε τὸ σκυλί του. Μήπως τὸ βλέπετε πουθενά;

β') Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζηλωτοῦ τοῦ Δημοσθένους Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλεχθεῖς αὐ-

ταί, ὥστε νὰποτελεσθῶν τέσσαρα μονό-

ΩΝ	ΩΝ	ΚΕ
ΦΑ	ΝΗ	ΓΑ
ΧΑ	ΔΠ	ΝΕΑ

λεξα ψευδώνυμα ἐκ τῶν τῆς Διαπλάσεως.

γ') Διὰ τοὺς γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Υποβουλευτοῦ Δελφίνος

l o t e l e s
a i d n e n t
p r e a t s c d
a e r e i e o
r s g t l e r

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Λύσεις τοῦ 34ου φύλλου

α') Τὸ ὄνομα τοῦ μονογράμματος εἶνε Leonard.—β') Ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀγορῶ-λακος σχηματίζεται εἰς τὸ κέντρον, μεταξὺ τοῦ δένδρου καὶ τῶν θάμνων, ἐμπροσθεν τοῦ μικροῦ κλέπτου.—γ') Βαρνάβας, Βαρβολομαῖος, Ἰάκωβος.

Ιδε τον 'Ο-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
του, Κερ. Β

ΕΙΡΗΝΗ

Ειρήνη! Τὸ ἀντιλήμα
τοῦ λόγου ἀπ' τὰ κανόνια
οἱ αἱματωμένοι χεῖραροι,
πού, — ὦ νέα Ἑλλάδα — πίνεις,
οἱ βόγγοι, οἱ κλάψες, κ' οἱ καῦμοι,
οἱ θύελλες καὶ τὰ χιόνια
στάθηκαν ἔλα. Ἐχτύπησε
ἡ καμπάνα τῆς Γαλήνης:

« — Πάψετε πιά! Ἐδάρτισατε
τὴ λευτεριά μες 'στὸ αἷμα,
'στὸ αἷμα τὸ ἀγνό, ἀπ' τῆς φλέβας σας,
πού ἐδέχτηκαν οἱ βράχοι
κ' εἶνε πορφύρας χρώμα αὐτό,
βασιλικῆς, τὸ ρέμμα
πού πλέει σ' οὐρίχλη ἀπὸ καπνούς.
"Ἀς σταματήσῃ ἡ μάχη!"

Ὡ νέοι λεδέντες! Γίγαντες!
Σεῖς με τὸν νέον Τιτᾶνα
πού με χρυσάφι ἐγράψατε
τὰ Τρόπαια τὰ μεγάλα,
'στῆς μάχης τὸν ἀλαλήτο
ἐσχάτε ἴσως μιὰ μάννα
μιὰ μάννα, πού σας βύζαζε
τῆς λευτερίας τὸ γάλα.

Μὰ ἐκείνη δὲν σὰς ἔλασε!
Ἐκείνη σὰς θυμιάται!
πίσω ἀπ' τὰ βουνάκια σας,
πού οἱ στάνες σας σταλίζουν,
κ' εἶνε καιρὸς νὰ φεύγετε
Κ' εἶνε καιρὸς νὰ πάτε
Στοὺς λόγγους πού σας 'γέννησαν,
κ' οἱ πέτρες σας γνωρίζουν.

Με τῶν πληγῶν παράσημα
— πούνε τιμὴ κι' ἀλήθεια.
Χύσετε δάκρυ στοργικὸ
'στὸ σπῖτι πού ἐρμύωθη
νὰ στείλῃ τοὺς λεδέντες του
με τὴ χαρὰ στὰ στήθεια.
Κι' ἔταν ἡ μάννα, ἀφίνοντας
τὴ ρόκα τῆς πού κλύθει

Τρελλὴ σὰς σφίξει ὀλόθερμα
'στὴ μητρικὴν ἀγκάλη
καὶ σὰς ρυτίη: « — Ἐφέρατε
τρανή τὴν Νέαν Ἑλλάδα; »
Πέστε: « — Κι' ἂν τὸ προστάζουνε
οἱ Δυνατοί, οἱ Μεγάλοι
δὲ θὰ ξεδάψῃ τὸ αἷμά μας
ποτέ ὅμως 'στὴν κοιλιάδα! »

Τέλλος "Αργας

ΑΙ ΝΕΑΙ ΜΑΣ ΝΙΚΑΙ

Ἡ μία νίκη διαδέχεται τὴν ἄλλη καὶ
ὁ στρατός μας περὶ ἐμπρός. Κατατα-
κίζει τὸν βάρβαρον, τὸν προαιώνιον ἐχ-

θρόν καὶ ἡ Νίκη μετ' ὁμάραντο τῆς δό-
ξας στεφάνι στεφανώνει τοὺς νέους μας
ἥρωας. Καὶ ἐκδικούνται τὰ ἀθάνατα παλ-
ληκάρια μας σφαγές, φωτιές, κατατρο-
φές τόσων αἰώνων καὶ φεύγουν μπροστά
τοὺς οἱ ἄγριοι, οἱ δόλιοι, οἱ βάρβαροι
ἀπόγονοι τοῦ Κρούμου. Φεύγουν κατὰ-
τρομοὶ μπροστά στοὺς ἥρωάς μας, πού
σάν τοὺς δράκους τῶν παραμυθιῶν ὁρ-
μοῦν μέσα στῆς μάχης τὴν ἀντάρα, μετ'
γέλιο, μετ' τραγοῦδι ὑποδέχονται τὲς σφαί-
ρες καὶ ξεψυχώντας « ἂν προχωροῦμε »
αὐτὸ μόνον μὰ μὲθον γυρεύουν. Φεύγουν,
καὶ πρὶν οἱ ἄνδρες πιάσουν τὸν δρό-
μον τῆς φυγῆς, ξεποῦν τὴν λύσσα τοὺς
ἀπάνω στοὺς ὅπλους πληθυσμούς καὶ
καίουν, σφάζουν, βεβηλώνουν...

Μὰ τὸ αἷμα αὐτὸ πού χύνουν τὸ ἅγιο,
βγάζει καὶ νέα ἀδιάκοπα βλαστήρια.
Γεννᾶ ὀλοένα καὶ νέους ἥρωας, νέους
ἐκδικητάς. Σὲ ἄγριο, θολό, φωτιές γε-
μάτο θὰ μεταβληθῇ ὁρμητικὸ ποτάμι, νὰ
πνίξῃ τοὺς κτηνάνθρωπους. Σὲ θύελλα
φρικτὴ, σὲ κεραυνούς νὰ καύσῃ μιὰ γιὰ
πάντα τὰ φρικαλέα τέρατα. Κι' ὁ Βασι-
λεὺς μας πάντα ἐμπρός μετ' ἄνιμτο
στρατό του, χρυσὲς ἡμέρες θὰ σκορπῇ
στὰ δουλωμένα μας ἀδελφία.

Ἑλλάς τοῦ Ῥήγα

ΤΟ ΝΕΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Καινούργιο τὸ Φεγγάρι πάλι πρόβαλε
τὸ δυτικὸ οὐρανὸ γιὰ νὰ στολίσῃ
Κι' ἀποδράδῃ τὴν παιχνιδιάρικα θάλασσα
Θαμπά-θαμπά καὶ πάλι νὰ φωτίσῃ...

.....Καὶ ψιθυροῦ τὸ στέλνουνε τὰ κύματα
Σὰ νὰν τοῦ λέν καλῶς μᾶς ἤλθες πάλι,
Λαχταριστὰ σὲ πρόσμεναν τὰ Φάληρα
Τὰ βράχια, τὰ κανάλια, τὰ κρογιάλια.

Παλιὸ Φάληρο 24-7-1913

Ἀθανάσιος Διάκος

ΕΝΑ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Μέσα εἰς τὴν γενικὴν ἐθνικὴν κίνησιν
τῆς Κύπρου, διὰ τὴν ὁποίαν ἐγράψα εἰς
περασμένην μου περιγραφὴν, δὲν ἔμειναν
ὅπως καὶ μερικὰ παιδιὰ τῆς πόλεως μας.
Προχθὲς δηλ. ὁ Διαπλάσιος σύλλογος
« Ἐνωσις » τῆς Λάρνακος, ἔδωκεν ἐν τῷ
θεάτρῳ τῆς πόλεως μας ἀπογευματινὴν
παράστασιν ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυ-
θροῦ Σταυροῦ. Τὰ μέλη τοῦ συλλόγου, τὰ
ὁποῖα ἀποτελοῦν μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι,
ἐτραγοῦδον ἐνώπιον πολλοῦ πλήθους
ὥραια τραγοῦδια, ἀπήγγειλαν πατριω-
τικὰ ποιήματα καὶ ἐπαιξαν ἀστείας κω-
μωδίας.

Με μεγάλην μου χαρὰν γράφω αὐτά,
διότι ἡ πράξις αὕτη ἀπέδειξε τὰ εὐγενῆ
αισθήματα τῶν παιδιῶν τοῦ συλλόγου τὰ
ὁποῖα ἀπὸ τὸν ἥρωα καὶ δεικνύουν πα-
τριωτικὴν ὁρᾶσιν πολλὰ ὑποσχόμενῃ διὰ
τὸ μέλλον. Ἀλλ' ἡ χαρὰ μου πολὺ περισ-

σότερον μεγαλώνει, διότι ταυτοχρόνως
ἀπεδείχθη ἀκόμη μίαν φορὰν μετ' ἡμῶν
παράστασιν αὐτὴν τοῦ Διαπλάσιου συλ-
λόγου, ὅτι τὰ εὐγενῆ αὐτὰ πατριωτικὰ
αισθήματα τὰ ἔχουν ἀνεπτυγμένα περισ-
σότερον ἀπὸ ὅλους οἱ συνδρομηταὶ τῆς
« Διαπλάσεως », ἡ ὁποία μετ' ὅρατα καὶ
διδασκὰ ἀναγνώματά της, ἀποδεικνύει
ὅτι ἐξυρίζει νὰ κάμῃ ἀληθινὴν διάπλα-
σιν χαρακτῆρος καὶ νὰ ἐμπνέῃ εἰς τοὺς
μαθητάς τὴν ἀγάπην πρὸς τὰ μεγάλα καὶ
ὕψηλά.

Κυπριακὴ Ἀκτὴ

ΣΤΟ ΒΑΠΟΡΑΚΙ

Μπαίνω μες 'ς τὸ βαποράκι, πού κάνει
τὴν συγκοινωνία μεταξὺ τῶν δύο μικρῶν
μας πόλεων. Ἐπιβάται κάθονται ἐδῶ κι'
ἐκεῖ συζητοῦντες, γελώντας, ἀστεϊαζόμε-
νοι, ἐν ᾧ ἄλλοι ἐξακολοῦθουν ἀδιακόπως
νὰ μπαίνουν... Τὸ μικρὸ τὸ βαποράκι
γεμίζει, ὁ πλοίαρχος σφυρίζει γιὰ τελευ-
ταία φορὰ καὶ ἡ ἐλὶς πλῆττει τὴν θά-
λασαν μανιωδῶς, ἐν ᾧ αἱ τολύπαι τοῦ
καπνοῦ, πού πικναὶ βγαίνουν ἀπὸ τὴν
καπνοδόχον, μετ' ἡμῶν σκορπίζονται ἀπὸ
τὸν ἀέρα.

Κάθημαι κοντὰ 'ς ἕνα κύριο, ὁ ὁποῖος
φέρεται μαζί του καὶ τὸ μικρὸ κοριτσάκι
του. Κι' ἀκούω τὸν ἐξῆς χαριτωμένον
διάλογο:

— Μπαμπά, θέλω νὰ πάμε στὸ σπίτι
τῆς θείας. — Ναί. παιδί μου, αἶμα φθά-
σομε. Περίμενε λιγάκι. — Μὰ, θέλω γρή-
γορα, μπαμπά.

— Ναί, θὰ πάμε γρήγορα. Νά, σὲ λίγο
φθάνομε.

Καὶ σὲ λίγο πάλιν.
— Κύταξε, μπαμπά, δύο πουλιὰ πού
πετοῦν (δείχνει δύο γλάρους, πού ἀπὸ
ψηλὰ βουτοῦν περήφανα στὴ θάλασσα).

— Ναί, βλέπεις τί ὥραία πού εἶνε; —
Κάλεστα ἐδῶ. Νὰ τὰ πιάσωμε. Νὰ τὰ
δώσωμε τῆς θείας. (Τὸ κοριτσάκι καὶ μετ'
τὴν ἰδέα ἀκόμη κτυπᾷ τὰ χέρια του ἀπὸ
τὴν χαρὰ). — Δὲν ἔρχονται, παιδί μου. Ἐ-
φυγαν, ἄλλη φορὰ...

Ὁ διάλογος εἶτε διακόπτεται, εἶτε δὲν
τὸν ἀκούω πιά. Μὰ ἐκεῖ πέρα βλέπω
κάτι τι. Ἐνας μικρὸς σκύλος κάθεται
στὴν ἀκρὴν-ἀκρὴν τοῦ βαποριοῦ, κυττάζον
τὴν θάλασσαν. Μιὰ ὅμως καλὴ βοεῖα
ἀπὸ τὰ κύματα ἀκριβῶς μες 'ς τὸ πρῶ-
σωπο, τὸν τρέπει εἰς ἀτακτοῦν φυγῇ...

Υἱκὴ Στοργή

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Φάων ἐρωτᾷ τὸν Ζηλωτὴν τοῦ Δημο-
σθένους:

— Καλέ, μετ' ὅσα γυλιὰ θὰ κοιμηθῇς;
— Ἀμ τί; νὰ τὴν πᾶθω σὺν ἔχθρῃ, πού
εἶδα ὄνειρον καὶ δὲν μπόρεσα νὰ γνωρίσω τὰ
πρόσωπα;

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Ἀριστοκράτειδος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθήναι, 38 ὁδὸς Εὐρυπιδου
τὴν 8ην Αὐγούστου 1913.

ΑὐΤΟ τὸ φύλλον, μερικοὶ τὸ λαμβάνετε
κάπως ἀργότερα ἀπὸ τὴν συνειθισμένην ἡμέραν,
διότι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τυπωθῇ τὴν Πέμ-
πτην, ὅπως πάντοτε, καὶ νὰ προφθάσῃ τὰ τα-
χυδρομεία τῆς Παρασκευῆς. Εἴχαμεν, βλέπετε,
αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, τὴν ὑποδοχὴν τοῦ Βασι-
λεῦς μας καὶ τὴν ἐορτὴν τῆς Μεταμορφώσεως.
Καὶ δύο ἡμέραι ἀργίας δὲν ἀναπληρώνονται
εὐκολὰ τὴν ἑποχὴν αὐτὴν τῆς μεγάλης ζήτη-
σεως καὶ τῆς ἐλλείψεως ἐργαζομένων.

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ἡ δημοσίευσίς μιᾶς
καλῆς ἐμμέτρου μεταφράσεως τῆς ὁμηρικῆς
« Βατραχομουσικίας », τὴν ὁποίαν ἐφιλοτέχνη-
σεν ὁ κ. Γ. Χ. Χέλμης, δηλαδὴ ὁ ἀγαπητός
μας Ἀθανάσιος Διάκος. Ἰδοὺ λοιπὸν καὶ ἄλ-
λος πού προδιόχεται ἀπὸ τὴν Σελίδα εἰς συ-
νεργάτην, καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι ἡ
μετάφρασίς του τῷ δίδει κάθε δικαίωμα. Ὡς
ἀς διασκηδύται πολὺ. Καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, ὅς
δημοσιεύωμας καὶ, εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον,
καὶ μίαν μικρὰν εἰκόνα γάλλου ζωγράφου, ἕνα
νόστιμον παιγνίδι, ἐμπνευσμένον ἀπὸ τὸν πό-
λεμον τῶν βατράχων καὶ τῶν ποντικῶν, —
ἐγὼ ὅμως ὅπως τὸν περιγράφει ὁ Ὅμηρος ἄλλ'
ὅπως τὸν ἐφαντάσθη ὁ ζωγράφος. Καὶ μιὰ
ἀφιέρωσις: Ὁ « Βατραχοποντικολόγος » τοῦ
κ. Γ. Χέλμης εἶνε ἀφιερωμένος « σὺν ἀγαπῇ-
τόν του κ. Γρηγ. Ξενοπούλου, γιὰ τὴν ἐνθάρ-
ρυνσιν πού τοῦδωκε στὰ γράμματα ».

Τὴ ὥρα πού περνᾷ σὸ χωριὸν τοῦ ὁ
Προελαίων Στρατηλάτης! Φαντασθῆτε ἕνα
χωριὸν μ' ἐνετικὸν φρούριον, μετ' ὅσον Ταύρετον
δεξιᾷ, μετ' ἄλλα βουνὰ ἀριστερὰ καὶ μετ' ἡμῶν
ὁλάσσαν ἐμπρός. Μετ' ὅσον βυζαντινὴν ἐκ-
κλησίαν καὶ μ' ἐξοχὰ... σῦκα, φραγκόσσυκα καὶ
σταφύλια. Καὶ τί φτάνει! 70 λεπτὰ τὸ κο-
στούλι. 7 λεπτὰ τὸ αὐγὸ, 40 τὸ γάλα, καὶ
ὅστω καθίστης. Ἀληθινὸς Παράδεισος, πού
δὲν κοστίζει καὶ τίποτε! Ἄλλος τόσος θὰ
γυρίσῃ ἀπὸ καὶ πᾶν ὁ ἀγαπητός μας φίλος!

Ὁ κ. Φαίδων ἔλαβε τὸ γράμμα σου, Ἐ-
ξόριστε Ἀθῆναι, κ' ἐλυπήθη πολὺ διὰ τὸ λά-
θος. Ἐνθυμεῖται καλὰ, ὅτι εἰς τὸ ἀντίτυπον
τοῦ « Θεάτρου », τὸ ὁποῖον ἔδωκεν εἰς τὸν ὑ-
πάλληλον νὰ σοῦ τὸ στείλῃ, εἶχε γράψῃ,
κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου, ὀλίγας λέξεις, κα-
θὼς καὶ τὸ νόμισμα σου. Ἀλλ' ὁ ὑπάλληλος ἔκα-
με λάθος καὶ τὸ ἔστειλεν εἰς ἄλλον. Βεβαίως
ὁ ἄλλος αὐτός θὰ τὸ ἐπιστρέψῃ, ὅταν ἰδῇ τὸ
νόμισμα σου, καὶ τότε ὁ κ. Φαίδων θὰ σοῦ τὸ
στείλῃ. — Διὰ τὸ ἄλλο πού μ' ἐρωτᾷς, δὲν εἰ-
σέφω, δὲν τὸ γνωρίζω ἀπὸ κοντά.

Νὰ σοῦ γράψω, Ρεῖμα τοῦ Βοσπόρου, ὁ νεο-
φώτιστος ἀνεψιός. Βλέπεις λοιπὸν τί παθαίνει,
ὅπως ἐγὼ νὰ πάρῃ τῶν μου εἰς τὴν ἐξο-
χήν; Στενοχωρεῖται καὶ βαριεῖται, μὴ ἔχων
τί νὰ κάμῃ, διὰ νὰ περᾷ τὸν καιρὸν. Τὸ
καλὸ πού σοῦ θέλω, μῆνυσε στὴν Πόλιν νὰ σοῦ
τὸν φέρω.

Πολὺ ὥρατα πράγματα μοῦ γράφει σήμερον
ἡ Φθινοπωρινὴ Δίσις. Καὶ πρῶτα-πρῶτα πα-
ρατρεῖ, ὅτι εἰς τὴν Σ. Σ. Σ. ἐπιτραπὸν τὰ
λυπηρὰ καὶ μελαγχολικὰ, ἐνῶ, κατὰ τὴν ἰδέαν
τῆς — καὶ εἶνε ὁρθοτάτη, — ἐπρεπε νὰ ἐπικρα-
τοῦν τὰ φαειρὰ, τὰ τερπνὰ, τὰ ἐξυπνα. (Τὰ
κοῦτε, ἀγαπητοὶ συνεργάται;) Ἐπειτα λέγει,
ὅτι τῶρα πού ἔγεννησεν εἰρήνην, τὸ ξεσπάθωμα
πρέπει νὰ ζυγρεύσῃ πολὺ, μὰ πολὺ, ὥστε ἀπὸ
τοῦ χρόνου νὰ ἔχωμεν τακτικὰ τὸ φύλλον δω-
δεκάσελιδον. — Σόμενοι. Καὶ ὅς καμὴ τὴν
ἀρχὴν ἡ Φθινοπωρινὴ Δίσις. Ἀς ξεσπαλώσῃ
ὁ λαὸς τὴν γῆν, καὶ ὅς γράψῃ φαειρὰ κομμάτια
διὰ τὴν Σ. Σ. Σ.

Ὡραίαις ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν οὕτῃν τὴν
ἑβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Χρῆστεις (καὶ πῶς τὴν
παθεῖ!) Ἐνδοκίως Κιπριεσσὶς, Ἐθνικὴς

Στόλος (τὸν ὁποῖον συγχάρω διὰ τὰ πρωτεῖα)
Πουπουλένια (εἰς τὴν ὁποίαν ἔστειλα τὸν τό-
μον τοῦ 1895) Δόξα τοῦ Ἑλληνικοῦ, Ἀφε-
λῆς Ξανθοῦλα, Ποιμενίς τοῦ Αἰνίου (πολλὰ
χαίρετά μου καὶ συγχρητῆρα εἰς τὴν ἀγα-
πητὴν μου ἐξαδέλφην σου, τὴν ἀληθινὴν)
Σύμβολον τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ Ἀλαιοσιανῆ
Μεξικᾶνα. Ἐγὼ κ' ἕνα γράμμα τῆς Ἀντι-
ομιᾶς Βαμβρακίως, ἀλλ' αὐτὸ τὸ ἀφῆλον διὰ
τὸ ἄλλο σάββατον, ἐπειδὴ θέλω νὰ ἀναδημοσι-
εύσω μερικὰ μέρη.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: Διάφορα τοῦ Συμβόλου
τοῦ Χριστιανισμοῦ, τοῦ Κύματος, τοῦ Φάω-
νος, τοῦ Πόδου τῆς Ρόδου. — Πρὸς τὰς κο-
ρυφαί: τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου. — Ἀπὸ τὴν
ἐξοχὴν τῆς Κυπριακῆς Ἀκτῆς. — Ἡ πε-
ταλοῦσα τοῦ Πανελληνικοῦ Πόδου. — Ἀ-
ληθινὸ τραγοῦδι τῆς Βασιλοπούδος Ναυσι-
κάς. — Ἡ τελευταία ἐκδόχισις τῆς Σηλιάς
τοῦ Ἀβέρωφ. — Ὁ μικρὸς Νιαξῆς τοῦ
Δωδωνάϊου. — Ἀλλ' ἂν' ἄλλον τῆς Γα-
λήνης. — Ποιήματα τοῦ Ρόδου Μοσχολοῦ
τοῦ. — Ἱστορικὰ καὶ ἄλλα ἀνέκδοτα, Π.
Πνεύματα, Παίγνια καὶ διάφορα μικρὰ δια-
φόρων.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Δοξαομένης Ρήνος, κ.
(γυριε ἀρχικά) — Γιγαντομάχος τοῦ Κιλκίς. Ἄ.
Καταορίδα. Ἄ. καὶ Τζιτζίκος Ἄ. (Ὁλοι στὴ
« Νίκη »). — Νεολαία τῆς Χαλκίδος Ἄ. Σιφίρας
Ἄ. καὶ Μαγγοουφορός τῆς « Νίκης » Ἄ. (Με
ποῖον ἄλλον; Ζήτω ἡ « Νίκη »). — Σάπην τοῦ
Βουλγαροκτονίου, Ἄ. (Σ. Δ. Π.). Ἀνθισμένη
Βαμβρακί, κ. (Α. Τ.) Δοξαομένη 1913, Ἄ.
(Ι. Σ.).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς:
Τέλλος Ἄγγρον (δεκτὸν εἰς Διαγωνισμὸν, ἀλλὰ
νὰ δημοσιευθῇ ἀπὸ τὸν ἀδελφόν σου, διὰ δι-
αγωνισμὸν πρέπει νὰ εἶνε ἀνέκδοτα). Δοξα-
ομένη 1912 (τὸ διήγημα τοῦ Ἀθανάσιου
Διάκου μετ' ὅσον εἰκόνας τοῦ Σημαιοφόρου
Ἑλλήνος θὰ τὸ ἰδῇς προσεχῶς) ὅσον διὰ τὸ
ἄλλο, δὲν εἶνε ἀκόμη ὁρισμένον. Ἐνα Χιω-
τάκι (ἔλαβε κ' εὐχαριστῶν τὰ βραβεῖα τοῦ
Ξεσπαθώματος καὶ τοῦ Δημοφεισματος δὲν
λογαρίζεται εἰς τὸ Ἀθρόον) τὸ λέγει ὁ
Ὁδηγὸς εἰς τὸ Σ. Κεφάλ. § 9, σημ. Α' καὶ
Β'.) Λιχούδαν (ἔστειλα). Λουδοβίκον Μπε-
τόβεν (ναί. ἔστειλα). Σάμιον Ἐπαναστῆν
(ρωτήσῃ τὸν μόνον σου μετ' ἡμῶν Μ. Ἀγγε-
λίαν) Δοξαομένης Ρήνον (ὅχι: εἰς τὴν Σε-
λιάδα, ἀκόμη) ἕνα ἀνεκδοτὸν τῆς συνδρομῆς
σου ἀργότερα, μάλιστα! εἰς τοὺς Διαγωνι-
σμούς ὅπως εἰσπορεύς νὰ λαμβάνῃς μέρος)
Ἀγνὸ Μενεξεδάκι (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ
ξεσπάθωμα) Ναυτάκι τῆς Χαλκίδος (ἐπίσης,
σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα) Ἐυγενὲς
Ἰδανικόν (ἔστειλα). Γαλήνην (ὡς ἐλπίσωμεν,
ὅτι τῶρα πᾶς ἡμεῖς ἀσπασαμεν διὰ πολλὴν καιρὸν)
Ἀστέρτα τῆς Ἐλευθερίας (ὁρατοτάτη ἡ ἐπι-
στολὴ σου θερμὰς εὐχὰς διὰ τὰ γενέθλιά σου)
Μπαρουτοκαμπομένην Γαλαομένην (ἔχει
καλῶς) τὸ εἶπα εἰς τὸν κ. Ε. ὁ ὁποῖος σ' εὐ-
χαριστεῖ πολὺ καὶ ἴσως θὰ σοῦ στείλῃ) Φάωνα
(ναί, στείλε τὴν λύσιν, διότι δὲν ἔστειλε κα-
νεῖς) Ἀγγελὸν τῆς Ἐλευθερίας (ἔλαβε κ' εὐ-
χαριστῶ ὥστε ἀπὸ τῆς Ἀμερικῆς θὰ περιμένω
τῶρα νὰ ἐπιστολήν σου) Ἀθῆναι 1821-1912
(ἔστειλα σύμφωνον) Σημάτιον τοῦ Ἀβέρωφ
(νομίζω ὅτι ἔχουν ἐκδοθῇ πέντε, πρὸς ὃ
δραχμὰς ἑκατὸς) νὰ ποτανοῦς πρὸς τὸν
Ἐκδοτικὸν Οἶκον Γ. Φέξη, ὁδὸς Γλάδ-
στωνος, εἰς Ἀθήνας) Ἡρωϊκὴν Σάμιον
(σοῦ ἔστειλα 15 τετραδία Μ. Μυστικῶν,
καὶ θὰ ἰδῇς πῶς εἶχε δίκιο τὸ Σύμβο-
λον τοῦ Χρ. νὰ σοῦ πῇ ὅτι εἶνε μεγάλη ἀπό-

λαυσις ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν) Κυπριακὴν Ἀκτὴν
(τὴν τίτλον εἶχε τὸ δικό σου; δὲν θυμοῦμαι)
Ταλαιπωρηθεῖσαν Ἡπειρον (μερικὰς θὰ σοῦ
δημοσιεύσω) Ἑλληνικὸν Στρατὸν (ἔχει κα-
λῶς) Τελέοιαν (ἔστειλα) Φειδίαν (ἔστειλα)
Πειρακτῆριον, Σάπην τοῦ Βουλγαροκτονίου,
Φαληρικὸν Βράχον κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 8ην
Αὐγούστου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 139ος Διαγωνισμὸς Λύσεων
Αὐγούστου — Νοεμβρίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΟΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἐγκριμένον διὰ
τὸ 1913 συνδρομητὰ ἢ ἀδελφοὶ συνδρο-
μητῶν, δύνανται νὰ συμμετάσχουν τοῦ δια-
γωνισμοῦ τούτου τῶν Λύσεων ΔΩΡΕΑΝ.
Πάντες οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ ἐσφαλίσουν διὰ
τὰς λύσεις τῶν ἐκαστῶν φυλλαδίων, ὅσαι-
δήποτε καὶ ἂν εἶνε, γραμματικῶς ἀσφρά-
γιστον 10 λεπτῶν οἱ συνδρομηταὶ καὶ τὰ δελ-
φια τῶν, καὶ 20 λεπτῶν οἱ κατὰ φύλλον ἀγο-
ρασταί, ἄλλως δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ
λύσεις τῶν.

Οἱ λύσεις τῶν λύσεων ἐπὶ τοῦ ὁποῖου καὶ
μόνον δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν
πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ διαγωνιζόμενοι, πολεῖ-
ται ἐν τῷ Γραφεῖοι μας εἰς φακέλλους, ὃν ἑ-
καστος περιέχει 20 φυλλὰ καὶ τιμᾶται φρ. 1.
Αἱ λύσεις τοῦ παρόντος φυλλοῦ εἶνε δεκταὶ
ἀπαντηθέντες μέχρι τῆς 20ῆς Ὀκτωβρίου,
πέραν δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης, μόνον ἂν
ληφθῶν προ τῆς δημοσιεύσεως τῶν γίνονται
δεκταί.

Τοὺς λοιπούς ὁρους, βραβεῖα κλπ. ἴδε εἰς
τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κερ. Δ' καὶ
Σ', φυλλὸν πᾶντοιν ἐ. Ἐ. Ὁδηγὸς στέλλεται
εἰς πάντα αἰτούντα.

394. Δεξιόγραφος.

Μὲ χρονικὸν ἐπίσημα
Ἐγώνει

